

Tale af Carsten Jensen til indvielsen af Biodiversitetspark Albertslund

Hvordan kan det være, at man køre gennem det danske landskab, omgivet af marker og hegn, og længes efter liv?

Hvordan kan det gå til, at man kan spadsere gennem en velordnet park med affaldsspande, snorlige stier og velplacerede bænke og længes efter liv?

Hvordan kan det være, at man kan sidde i sin egen have foran en nyslået græsplæne, med nydeligt rosenbed og hække, der er klippede efter en lineal og længes efter liv?

Er der alt for stille, fordi insekterne er holdt op med at summe? Er fuglesangens viltre kor forstummet i en forknyt solosang her og der? Og ukrudtet, det forbandede ukrudt, der som en larmende gadebande på lømmelvis blander sig i alt, kan nogen virkelig længes efter det? Og markerne? Jamen, hvad har de i forvejen med naturen at gøre? Deres opgave er at producere. De er ikke andet end fabrikker til fremstilling af foder, fortrinsvis til de

usynlige dyr, der omdøbt til produktionsdyr lever et liv i modstrid med alt, hvad naturen ville med dem. Og her tænker jeg ikke kun på deres voldelige død, men på hvert eneste minut tilbragt med en støvle på struben i en svinefarm, der ikke er andet end en dødscelle.

Så jo, vi længes efter liv. Grøftekantens liv, de store skoves liv. Vi længes efter insekternes svirren, fuglenes forstyrrende larm, regnormenes kravlende vrimmel, ja, vi griber os i at længes efter ukrudtets blomstrende ukuelighed.

Vi taler om klimaforandringerne. Noget er galt. Det er ligesom sivet ind. Men vi taler så sjældent om biodiversiteten. Vi er som uansvarlige pilfingre, der på et flyværksted piller møtrikker ud af et fly uden tanke for deres funktion. Og så en dag, har vi piller en møtrik for meget ud, og flyet styrter. Og det er der, vi er nu, om bord på et styrtende fly, for i naturen er der ingen overflødige væsener. Alle lever vi i en stor, gensidigt afhængig sammenhæng. Så tæt forbundne er vi med den natur, vi distancerer os sådan fra, at hver gang en art uddør, så er det menneskeheden, der begår skade på sig selv, som de fortvivlede teenagere, der isoleret på deres værelser skærer løs i hænder, håndled eller arme.

Det er derfor, det er sådan en glæde være til stede, når Biodiversitetsparken her i Albertslund indvies. Her er et fly, der ikke mangler møtrikker. Her er der ingen nævenyttige pilfingre, der tror, de ved bedre end naturen selv, for her har naturen med dens forkærlighed, ikke for rod, men for en mangfoldig orden, der går hinsides vores forstand, fået lov at råde, som når vedbenden får lov at skabe ly for fugle og insekter, og svirrefluen får lov at invitere flagermusen på middag. Byg et hotel til insekterne. Lad stenroserne nyde solen. Det er de råd, de har fulgt her i Biodiversitetsparken.

De største poeter har altid været de botanikere, der navngav blomsterne, og hvilken glæde er det ikke for en forfatter at høre sproget blomstre i en biodiversitetspark. Hør bare: Katost, kællingetand, oksetunge,

dagpragtstjerne, kløftet storkenæb, hunderose. Jo, der findes også en sprogdiversitet, som forsvinder, når biodiversiteten gør. Når naturen bliver fattigere, gør sproget det også.

Også menneskekroppen er et mikrohabitat. Vi er hjemsted for 160 forskellige arter af bakterier med til sammen 8 millioner gener. Alene i vores tarme er der flere bakterier, end Mælkevejen har stjerner. Hvis vi behandlede vores krop med samme arrogance, som vi behandler naturen, ville vi for længst være døde. Og det er også det, en biodiversitetspark som denne, vil fortælle os. Det tog evolutionen mange millioner af år at skabe de unikke sammensætninger af planter og dyr i hver eneste region på planeten, men kun et par hundrede år for os at pille de vigtigste møtrikker ud. I de kun otteogtyve år, der er gået mellem 1992 og 2020 har vores klode oplevet det største tab af biodiversitet i 65 millioner år.

I Danmark er der omkring 1,2 millioner huse og 230.000 sommerhuse og kolonihaver, de fleste af dem med have. Forestil jer, at de alle sammen tog Biodiversitetsparken her i Albertslund som forbillede, så haverne blev en mosaik af små naturreservater, fyldt med bestøvervenlige blomster, lokale vilde planter, minienge, damme, blomstrende buske. Forestil jer, at de, der har ansvaret for vores 140.000 kilometer vejrabatter gjorde det samme. Forestil jer, at kirkegårdene blev mikroreservater. Forestil jer byggetomter og tage blive grønne. Forestil jer blomstrende jernbaneskrånninger, naturarealer ved skoler, forestil jer vores byer blomstre op, og for en gangs skyld er ordet ikke metaforisk ment, men skal tages bogstaveligt, fyldt med mennesker, der ikke blot indånder en renere luft, men hvis blik fryder sig ved alt det grønne liv, der vælder frem, smukkere end lysreklamernes hidsige blinken, smukkere end butiksfacadernes monotone lokken, smukkere end parkeringspladsernes metalophobninger.

Et sted skal vi begynde med at samle naturen på ny, så dens mangfoldige verden igen kan komme på vingerne.

Og her i Albertslund Biodiversitetspark er der en af begyndelserne.

Til lykke!